

РЕШЕНИЕ

№ 7414

гр. София, 21.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 23.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5500** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-чл.207 от АПК.

Предявен е иск с правна квалификация чл.1 ал.1 ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на И. Ю. Н. за осъждане на ответника Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ да заплати обезщетение на претърпени имуществени вреди в размер на сумата от 300.00 лева, заедно с направените по делото разноски в размер на 410.00 лева.

В обстоятелствената част на исковата молба се излагат следните релевантни за спора твърдения: Ищецът посочва, че срещу него е бил издаден електронен фиш серия К, № 0458682, с който му е било наложено наказание- глоба в размер на 300.00 лева. Този акт е бил отменен с влязло в законна сила съдебно решение от 14.11.2014г. на СРС, 122 състав по нахд № 7068/2014г., като във връзка с воденото съдебно производство по обжалване на електронния фиш е направил разходи представляващи заплатено възнаграждение за адвокатска защита в размер на 300.00 лева, осъществена от адв. И. А.. Съдът е сезиран с осъдителен иск за сумата от 300.00 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди и направените по делото разноски в размер на сумата от 410.00 лева. В проведеното открито съдебно заседание на 23.10.2020г. ищецът е редовно призован, но не се явява и не изпраща процесуален представител, който да изрази становище по претенцията.

Ответникът – СДВР, чрез процесуален представител юрк. Н. Г. е депозирал на 24.07.2020г. писмен отговор по чл.131 ГПК във вр. чл.144 АПК, в който е посочено, че вината на ищеца при извършване на нарушението е била доказана, поради което и при

условията на чл.5 от ЗОДОВ, обезщетение не се дължало или следвало да бъде намалено. Изтъква се, че претендираният разход за адвокатски хонорар не е реално заплатен, тъй като липсвали доказателства удостоверяващи плащането, както и че същият е прекомерен и следва да бъде намален до неговия минимум, определен в Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет. Чрез своя процесуален представител адв. Н. Г. в хода на устните състезания излага, че исковата претенция е неоснователна, както и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което е било уговорено за настоящото производство.

Заключението на прокурора от Софийска градска прокуратура е, че исковата претенция е основателна и следва да бъде уважена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град, след извършена преценка поотделно и в съвкупност на събраните по делото писмени доказателства, доводите и становищата на страните по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Не се спори между страните по делото, че срещу И. Ю. Н. е бил издаден електронен фиш серия К № 0458682, с който за извършено от нея административно нарушение на 15.01.2013г. по чл.21 ал.2 от ЗДвП, а именно: управление на МПС, марка „Мини К.“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], [улица]срещу № 196 в посока от „Б. шосе“ към [улица]сърс скорост 117 км./час, вместо разрешената такава от 70 км./час, ѝ е било наложено наказание- глоба в размер на 300.00 лева на основание чл.189 ал.4 във вр. ал.1 т.5 от ЗДвП.

Този електронен фиш е бил отменен със съдебно решение от 14.11.2014г. на СРС, НО, 122 състав, постановено по нахд № 7068/2014г.

Представен е договор за правна защита и съдействие серия А, № 08158 от 07.04.2014г. /лист 8 от нахд № 7068/2014г./, по силата на които ищецът е упълномощил адв. И. А. да го представлява пред СРС във връзка с обжалване на посочения електронен фиш, като е било уговорено и заплатено изцяло и в брой адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 300.00 лева.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град, обосновава следните правни изводи :

Предявеният иск е процесуално допустим, като подаден от страна, която има правен интерес от водене на настоящото производство, а ответникът е пасивно легитимиран по претенцията. След като са въведени твърдения за причинена вреда на ищеца, която е в причинна връзка с отменен по съдебен ред електронен фиш, е налице спор по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за вреди от административна дейност, който е подсъден на административните съдилища и в частност, на Административен съд [населено място]-град / Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015г. по т.дело № 2/2014г. на ВКС и ВАС на РБ/.

Отговорността по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди по своя характер е обективна, т.е. не е необходимо наличие на вина. Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините носят отговорност за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като когато вредите са причинени от незаконно действие или бездействие, незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Разпоредбата урежда предпоставките, при които възниква задължение за поправяне на причинените вреди, като фактическият

състав, при осъществяването на който възниква правото на обезщетение за вреди, включва следните елементи: вреда, незаконен акт, действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка между вредата и акта, действието и/или бездействието.

Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали те са причинени виновно от отговорното длъжностно лице. Пасивно легитимираният ответник по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, срещу когото следва да се предяви иска за обезщетение, съгласно чл. 205 от АПК е юридическото лице, представлявано от органа, от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Под „орган” и по смисъла на § 1 т.1 ДР на АПК в случая се има предвид този държавен орган, чиито длъжностни лица със своите действия и/или бездействия са причинили вреди на граждани. Ето защо, СДВР, като административен орган се явява надлежния ответник по предявения иск по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Ищецът И. Ю. Н. извежда своята претенция за обезщетение от твърдението, че вредите са й причинени от незаконосъобразно издаден електронен фиш, който е отменен по съдебен ред с влязъл в законна сила на 01.06.2015г. съдебен акт.

Съгласно мотивите по т. 1 от Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015г., следва да се приеме, че издаването на процесния електронен фиш е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административно-наказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност и в този смисъл същият представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки че поражда наказателно-правни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Ето защо, съдът намира за доказани първата група от визираните по-горе предпоставки - отменен като незаконосъобразен електронен фиш серия К, № 0458682.

По отношение на заявените имуществени вреди, представляващи заплатен адвокатски хонорар:

В Тълкувателно решение № 1/15.03.2017г. по т. дело № 2/2016г. на ОСС на ВАС на РБ е прието, че „При предявени пред административните съдилища иски по чл.1 ал.1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон”.

В мотивите на тълкувателния акт е посочено, че „след като едно от условията на АПК за образуване на производство по чл.1 ал.1 от ЗОДОВ е административния акт да е отменен по административен или /и/ съдебен ред и след като в тези производства гражданина е ползвал адвокатска защита, защото не е могъл сам да се защити, то хонорара, платен на адвокат за осъществяване на тази защита не е нищо друго, освен имуществена вреда, която е в пряка причинна връзка с отменения като незаконосъобразен административен акт /в случая наказателно постановление/ и е непосредствена последица от него, а не неприсъщ или луксозен разход. Неразделната взаимовръзка между издаденото наказателно постановление и потърсената от наказаното лице адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в

отношение на обуславяща причина и следствие-гражданина не би потърсил адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Безспорно, потърсената адвокатска помощ и платения адвокатски хонорар е пряка и непосредствена последица от издаденото наказателно постановление, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновно и че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган. В тази връзка нелогично е да се твърди, че лицето безпричинно е платило хонорар на адвокат, без да е мотивирано от издаденото срещу него наказателно постановление, с цел то да бъде отменено по предвидения от закона ред, който изисква специални познания, каквито имат адвокатите. В потвърждение на горния извод е и обстоятелството, че както ЗАНН, така и НПК, към който той препраща, не предвиждат друга законова възможност за осъждане на държавата да заплати на признатия за невиновен за извършено административно нарушение направените от него разноски, включващи и адвокатски хонорар по защитата му пред съда”.

Настоящият съдебен състав споделя тезата на ищеца, че са му причинени имуществени вреди, изразяващи се в разноски за адвокатска защита, направени при обжалване на незаконосъобразен акт на администрацията. Налице е реално заплащане на хонорар за адвокат И. А., осъществил процесуално представителство по образуването пред СРС, НО, 122 състав нахд № 7068/2014г. (договор за правна защита и съдействие, серия А, № 08158 от 07.04.2014г., което е достатъчно доказателство за това, че разходът е направен съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6/06.11.2013г. по т.дело № 6/2012г. на ОС на ГК и ТК на ВКС), и това плащане, след като е предизвикало имуществено разместване в отрицателна посока за И. Ю. Н., представлява имуществена вреда за нея. Сумата в размер на 300.00 лева е заплатена в брой при сключването на договора.

Към момента на образуване, разглеждане и приключване на спора по нахд № 7068/2014г. по описа на СРС, НО, 122 състав липсваше процесуална възможност да се упражни претенцията за разноски в административно-наказателното производство от лицето, санкционирано неоправдано с административно наказание (в този смисъл е и Тълкувателно решение № 2/03.06.2009г. на ОС на колегиите на ВАС на РБ).

След изменението на чл.63 от ЗАНН обн. ДВ. бр.94/29.11.2019г. в ал.3 на тази разпоредба, законодателят вече предвиди, че в този вид съдебни производства на страните се възстановяват направените от тях разноски в процеса. Към момента на приключване събирането на доказателства и даване на ход на съдебните прения по нахд № 7068/2014г.- 14.11.2014г. такава възможност все още не беше законодателно уредена, поради което и за И. Ю. Н. не е съществувал процесуален способ по реда на ЗАНН да иска присъждане на извършените от нея разноски, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение.

Ангажирането на адвокат за правна защита, при обжалване пред съда на електронен фиш, е израз на нормалната грижа на санкционираното лице за собствените му права и законни интереси, които то счита за накърнени, а възнаграждението за този адвокат е императивно дължимо, на основание чл.36 от Закона за адвокатурата, като същото следва да се уговори именно с договор. След като ищецът има право на адвокатска защита при оспорването на издаден срещу него електронен фиш /наказателно постановление/ и същевременно дължи възнаграждение за нея, което следва да уговори точно в договор, както и след като е платил дължимото, то той е разходвал

средствата именно за да се защити по надлежния ред против незаконосъобразния акт. Ако не беше издаден електронен фиш серия К, № 0458682, който ищцата е считала за незаконосъобразен, то нямаше да съществува и съдебното му обжалване, в рамките на което лицето може да упражни, както намери за необходимо и ефективно правото си на защита, включително като упълномощи адвокат, на когото дължи възнаграждение. Съдът отбелязва, че въпреки незадължителността на осъществяваната защита по ЗАНН, платените средства за нея подлежат на възстановяване, защото правото на защита, включващо и адвокатска такава е основно право, конституционно гарантирано- чл.56 и чл.122 от Конституцията на РБ, което не може да се ограничава по никакъв начин, включително и под заплахата за невъзстановяване на платения адвокатски хонорар, въпреки успешен изход на делото за оспорвания, ползвал същата.

Предвид горното, съдът счита, че платеното възнаграждение на адвокат И. А. за процесуално представителство по делото, с предмет- оспорване на електронен фиш серия К, № 0458682, след отмяната на същия следва да се възстанови, тъй като страната е била принудена да направи този разход поради незаконосъобразната дейност на СДВР.

В заключение, доказани са всички предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника на основание чл.1 ал.1 от ЗОДОВ за обезщетяване на претърпените от ищеца имуществени вреди в размер на 300.00 лева, представляващи платените от него разноски за адвокат по делото, по което е отменен електронен фиш серия К, № 0458682.

Не е налице несъответствие на размера на исковата претенция с принципа за определяне на обезщетението по справедливост. В цитираното по-горе Тълкувателно решение № 1/15.03.2017г. по т. дело № 2/2016г. на ОСС на ВАС на РБ е прието, че съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл.36 ал.2 от ЗА, а именно: да е обоснован и справедлив, което означава да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане. В разпоредбата на чл.36 ал.2 ЗА е посочено, освен, че размерът на договореното адвокатско възнаграждение следва да е обоснован и справедлив, също и че не може да е по-нисък от предвидения в наредбата на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Съгласно действащата към момента на сключване на договора от 07.04.2014г. редакция на чл. 18 ал.2 от Наредба № 1/09.07.2004г. /изм. и доп. ДВ. бр.28/28.03.2014г./ за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл.7 ал.2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300.00 лв. В случая, между ищеца и адв. И. А. е бил уговорен и заплатен хонорар в минималния размер от 300.00 лева. Предвидените по Наредбата размери са само минимални такива, под които адвокатите не могат да договарят възнаграждение за оказаната от тях правна помощ, а самият размер се определя по свободно усмотрение въз основа на писмен договор с възложителя на работата. Това означава, че въпросният минимален размер не е равнозначен на обоснован и справедлив размер по

смисъл на чл.36 ал.2 ЗА, а определянето на размера на възнаграждението като обоснован и справедлив е в зависимост от характеристиките и обема на реално и действително оказаната правна помощ и във връзка със спецификите, сложността, продължителността и предмета на конкретното производство. Затова и съдът приема, че присъждане на обезщетение в претендирания пълен размер от 300.00 лева, който се явява и минималния такъв по цитираната Наредба, освен, че е недопустимо да се намалява, не е несъответно на принципа на справедливостта, не е необоснован и е в съгласие с изискванията на закона и морала.

Съгласно чл.10 ал.3 от ЗОДОВ, „ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска“. При този изход на спора в полза на ищеца следва да се присъдят разноските по делото, които възлизат в размер на сумата от 410.00 лева и представляват заплатена държавна такса по сметка на АССГ в размер на 10.00 лева /л.3/ и възнаграждение за осъществено процесуално представителство в размер на сумата от 400.00 лева по договор за правна защита и съдействие № 14662/30.03.2020г. /л.7 от делото/. Ответната страна е възразила и относно размера на този хонорар, което възражение, съдът намира за неоснователно по-гореизложените мотиви и при съобразяване на разпоредбата на чл.8 ал.1 т.1 от Наредба № 1/09.07.2004г. на ВАС, според която минималното възнаграждение следва да бъде не по-ниско от сумата 300.00 лева, а в случая е 400.00 лева, който размер е оправдан и отговарящ на действителната фактическата и правна сложност на спора.

Мотивиран от гореизложеното, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град**, II-ро отделение, 22 състав

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ с адрес: [населено място], [улица] да заплати на **И. Ю. Н. ЕГН** [ЕГН] от [населено място], район „Т.“, [улица] сумата от 300.00 /триста/ лева на основание чл.1 ал.1 от ЗОДОВ.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ с адрес: [населено място], [улица] да заплати на **И. Ю. Н. ЕГН** [ЕГН] от [населено място], район „Т.“, [улица] сумата от 410.00 /четиристотин и десет/ лева на основание чл.10 ал.3 от ЗОДОВ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен Административен Съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

Съдия: